

İYİLİK EDEN İYİLİK BULUR

Bir bahar sabahı, havanın güzelliğini fırsat bilip dedemleri ziyarete gitmeye karar verdim. Ailemden izin isteyerek çok da uzakta oturmayan dedemlere gittim. Beni gördüklerine çok sevinmişlerdi. Biraz hasret giderdik. Onların yanında olmayı çok seviyordum. Çünkü onların oturdukları ev, yeşilliklerin içine bahçesi olan bir ev.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Babaannem en sevdiğim yemekleri çoktan hazırlamıştı bile. Yemeğimizi yedikten sonra dedem bize iyilikle ilgili öğütler vermeye başlamıştı. Dedemin sözleri o kadar güzel anlatıyordu ki! 'İyilik yapan iyilik bulur' dedi. Gerçekten de iyilik yapan iyilik mi bulurdu? Kimseyi üzmememiz gerektiğini, büyüklerimize karşı saygılı olmamızı, küçüklerimizi sevmemizi söylüyordu. Ben dedemi de babaannemi de hem seviyordum hem de saygılıydım. Dedemin bu anlattıkları bana çok iyi gelmişti.

Saat çok geç olmuştu. Babaannem artık yatmam gerektiğini söyledi. Bende babaannemi kırmadım ve yattım. Sabah erkenden kalkmışım. Odama horoz sesleri geliyordu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra babaannem ve dedem bana tarladaki hayvanlara bakmamı söyledi. Bende hemen bisikletime binerek yola koyuldum. Yolda giderken çocukların kavgasını gördüm. Kendilerinden daha küçük bir çocuğun elindeki topu almaya çalışıyorlardı. Hemen küçük çocuğa yardım ettim ve kavga etmemeleri gerektiğini, izin isteyerek birlikte oynayabileceklerini anlattım. Onlarda benim anlattıklarımı dinleyerek birlikte oynamaya karar verdiler.

Oradan uzaklaşıp tarlaya gittim. Bisikletimi tarlanın girişinde bıraktım. Hayvanları ararken, hayvanlardan bir tanesinin boğazındaki ipin bir ağaç dalına takıldığını ve acı çektiğini gördüm. Biraz kurtarmaya çalıştıktan sonra başaramayacağımı anladım. Dedeme de haber veremedim. Gelene kadar hayvana bir şey olabilirdi. Ben uğraşırken bir amcanın yoldan geçtiğini gördüm. Çok korkmuş ve üzülmiştim. Amca hemen cebinden çakısını çıkardı ve ipi kesti. Hayvan kurtulmuştu. Küçük hayvan hemen annesinin yanına koştu. Amcaya çok teşekkür ettim o da bunun önemli olmadığını söyledi. Amca yanımdan gitmişti. Ben de hayvanların hepsini kontrol ettim. Hepsi tarladaydı. Ben de daha sonra bisikletime binerek evin yolunu tuttum.

Bisikletimle giderken dedemin dedikleri aklımdaydı. Gerçekten de iyilik yapanın iyilik bulduğunu bugün görmüştüm. Dedemi görmüştüm uzaktan, bahçede oturuyordu. Koşarak yanına gittim, oturdum. Yaşadıklarımı dedeme anlattım. Dedem de benimle gurur duyduğunu ve iyiliğin her zaman daha iyi olduğunu anlattı. Dedeme bana bunları anlattığı ve öğrettiği için gerçekten teşekkür ettiğimi ve onu çok sevdiğimi söyledim.

ALPEREN TAFLAN

Benim Annem

Şükretmekle başlıyorum; yazacak, okuyacak akli veren Rabbime binlerce kez şükretmekle başlıyorum. Ben size bir hikaye, hem de kendi hikayemi yazmak istiyorum. Ben Yiğit, on yaşımdayım. Ama hayata bakış açım ve düşüncelerim sizinkilerden biraz farklı. Çünkü ben sizin gibi görmüyorum dünyayı. Siz baktığınız her şeyi, her rengi, her detayı görürken ben gelen seslerle ve etrafımdakilerin anlatımıyla öğreniyorum. Ve hikayeme başlıyorum...

Benim hikayem; benim annem.. Bana güzel bakan, bana her şeyi öğreten, bilmediğim ve görmediğim her şeyi sabırla bana anlatan annem. Hatta kendi bilmediği şeyleri bile benim için öğrenen annem. Mesela Braille alfabesi öğrendi benim için. Görmeyen gözlerimle, parmaklarımla dokunup okuyabilmem için. Daha rahat yazabilmem için daktilo, matematik de öğrenmem için abaküs de öğrendi. Kendi için değil, bana öğretmek için öğrendi. Sokakta yürürken tüm kaldırımları, merdivenleri, önüme çıkıp beni düşürebilecek her şeyi sabırla, o sakın kısık sesiyle söyleyerek beni hep uyardı.

Bana hep iyiliği öğretir. Mesela bizim özel eğitime gittiğimiz Çarşamba günleri hep çok yoğun geçer. Önce okula, okuldan sonra da özel eğitime Mecidiyeköy'e gideriz. Annem benimle ve kardeşimle özenle ilgilenir. Otobüse biner, Mecidiyeköy'e gideriz. Oturuyor olabiliyorsak ne şükür.. Bir de ayakta gidiyorsak eyvah! Gerçi oturduğumuz zaman da annem mutlaka bir yaşlıya yer verir. Annem yine yorulan, yine otobüste bir yaşlıya yer veren ilk kişidir. Kendisi yorulur ama iyilikten ödün vermez. Sen yorgunsun otur desem de annem hep "otur" der.

Yine annem ben birinci sınıfa başladığımda; parmaklarımla her yeri ezberleyeyim, düşmeyeyim diye benim yanımda çok uzun süre kaldı. Annemin iyiliklerini hiç unutmam. Ben annemi çok seviyorum. O benim görmeyen gözüm, her şeyim annem. Bana sadece bedensel yardım değil, kalbimi nasıl temiz tutmam, nasıl iyi olmam gerektiğini öğreten canım annem. Ben de senin karakterine bakarak, bana ve insanlara nasıl davrandığını görerek ben de iyi insan nasıl olunur öğreniyorum. Gerçi çok şanslıyım. Benim etrafımdaki tüm insanlar iyi. Babam, dedelerim, anneannem, babaannem, teyzelerim, halalarım... Herkes iyi. Ama annem benim kalbimdeki en iyi. İşte benim hikayem bu. Kendi hayatımdan bir örnekle sizlere veda ediyorum. İyi olun, iyilikle, sağlıkla kalın ve hep şükredin sağlığınıza ve ailenize. Allah'ın bizlere sunduğu nimetlere şükredin. Hoşça kalın.

Muhammed Yiğit Özben